

Vi kan vinde en afgørende sejr – hvis vi er villige til at tænke, at menneskehedens fremtid, netop nu, hviler på vore skuldre ...

Fra webcastet 'Fireside Chat' 28. juli 2016, med EIR's Jeffrey Steinberg:

Jeg tror, det er vigtigt at sætte rammerne for aftenens diskussion, for vi befinder os i et absolut afgørende øjeblik, hvor den strategiske situations farlighed matches og endda potentielt overgås af de enestående muligheder; muligheder, der meget vel kun vil forekomme én gang i livet for alle, der i aften er med i dette telefonmøde; det er derfor meget vigtigt at tænke på dette øjeblik på den rette måde.

Jeg vil som indledning blot sætte et afgørende fokus på, hvor vi står lige nu, og dernæst vil jeg kort kommentere nogle ting, som har ligget hr. LaRouche på sinde under diskussioner, som flere af os har haft med ham i løbet af de seneste 48 timer.

I morgen, den 29. juli, er en særdeles afgørende dag for Europa, fordi den Europæiske Centralbank her uddeler karakterbøger til de største, europæiske banker, disse såkaldte stresstests for, om disse banker overhovedet er i stand til at modstå en ny finanskrise. Og det er allerede en selvfølge, at bogstavelig talt alle banker i Italien, med verdens ældste, kontinuerlige finansinstitution, Monte dei

Paschi di Siena, i spidsen, vil dumpe til denne test. På en langt vigtigere skala er den største, tyske bank, Deutsche Bank, for nylig af IMF blevet beskrevet som verdens mest risikofyldte bank: Den sidder på en eksponering til derivater for 55 billioner euro, og bogstavelig talt alle andre, betydningsfulde banker i Europa, USA, Japan og selv et par banker i Kina, er derivatmodparter, der har en stor eksponering, og Deutsche Bank er endnu en kandidat, ligesom Monte dei Paschi i Italien, der kunne nedsmelte, hvornår det skal være. Begge disse banker vil næsten med sikkerhed dumpe til denne stresstest, og alene dette kunne udløse en panik. Så vi befinder os ved et virkeligt, afgørende punkt, og det faktum, at hele dette transatlantiske finanssystem er i en langt dårligere forfatning end det var tilfældet i september, 2008, hvor vi havde en nedsmeltning; dette er hovedårsagen til, at visse desperate grupperinger i det vestlige finansoligarki er på udkig efter muligheder for at skifte emne, gennem at lancere krigsprovokationer, primært imod Rusland, og sekundært også imod Kina.

Fakta er, at alle større krige, der på en betydelig skala er brudt ud, og i særdeleshed de to verdenskrige i det 20. århundrede, har altid været en konsekvens af desperationen over en finanskriser, i hvilken visse oligarkiske kræfters magt, i nyere historisk tid, og her, briternes i særdeleshed, har været truet; og de vil hellere vælte hele skakbrættet, eller løbe irrationelle risici, end de vil miste deres magt.

Situationen i dag er den, at, et hvilket som helst udbrud af krig med Rusland næsten med sikkerhed ville føre til atomkrig, og det ville ikke blive en 'begrænset' krig, men en fuldt optrappet krig.

Så farerne er, som jeg siger, alvorlige. Samtidig befinder det Britiske Imperium, hovedkilden til alle de større problemer, især i det transatlantiske område, sig i en tilstand af opløsning. Vi havde Brexit-valget, der fandt sted midt i juni, og som har rystet hele EU's fundament, som nu begynder at

falde fra hinanden.

For kun 2 uger side, den 6. juli, havde vi den længe ventede udgivelse af Chilcot-kommissionens rapport, som var en enorm undersøgelse af briternes rolle i lanceringen af den katastrofale invasion af Irak og den voldelige afsættelse af Saddam Hussein, i 2003. Hvis dette ikke var sket, ville man aldrig have fået en Islamisk Stat; man ville ikke have fået denne spredning af al-Qaeda, og man ville ikke have fået dette mønster med global terrorisme, som vi, næsten dagligt, ser i alle dele af verden i dag.

Så denne rapport, der bestod af 12 bind (!), med 6000 sider, var en stikkende anklage, ja, var faktisk en anklage om krigsforbrydelser, imod Tony Blair og, gennem forlængelse, imod George W. Bush og Dick Cheney.

Samtidig scorede LaRouche-bevægelsen en ekstraordinær sejr, da præsident Obama, imod enhver plan, og ganske bestemt imod de grupperinger af det Britiske Imperiums interesser, de grupperinger, der ejer Obama, blev tvunget til, med kun lidt redigering, at frigive de 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om begivenhederne den 11. september, 2001.

Jeg er sikker på, at alle, der er med i dette telefonmøde, ved, at dette har været et afgørende spørgsmål, et afgørende punkt for intervention fra hr. LaRouches og vores bevægelses side, lige fra selv før angrebene den 11. september. For, i januar måned, 2001, advarede hr. LaRouche, under en høring for USA's Senat i forbindelse med Senatets afprøvning og godkendelse af John Ashcrofts udnævnelse til justitsminister, om, at en Bushregering ville lede efter den førstgivne mulighed for at iscenesætte en 'Rigsdagsbrands-hændelse', for at satse på et diktatur. På dagen for 11. september var LaRouche midt i et live interview på radioen i Utah, og han sagde lige på stedet, at dette ikke kunne finde sted uden, at der var tale om et element af et 'inside job'.

Frigivelsen af disse 28 sider, især blot ni dage efter udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport, er et ødelæggende et-to-stød i ansigtet på det Britiske Imperium. Alene af den grund, at, når man ser den 28 sider lange rapport, og man indser, at det var i *december 2002*, at præsident Bush erklærede disse sider for hemmelige og blokerede for deres offentliggørelse, så indser man, at dette havde *alt* at gøre med optakten til invasionen af Irak.

Hvis dette kapitel, som viste, at det var *saudierne*, og ikke Saddam Hussein, der stod bag angrebene 11. september, var blevet offentliggjort på dette tidspunkt, ville det have været bogstavelig talt umuligt for selv Bush og Cheney at slippe godt fra denne Irakkrig, og historien ville være gået i en helt anden retning. Det var, hvad hr. LaRouche kalder et *punctum saliens*: Et afgørende punkt, en korsvej i historien.

Med andre ord, disse og andre udviklinger, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her, men som kan dukke op under vores diskussion, betyder, at menneskehedens fjende, de imperiekræfter, der nu er centreret omkring det Britiske Imperium, som kontrollerer Saudi-Arabien, som kontrollerer Obama, er helt ude i tovene. De kan besejres. De befinder sig faktisk i en undergangs-proces. Spørgsmålet er, vil der komme en *reguleret* magtoverdragelse, og en alliance i det transatlantiske område til fordel for den politik, der allerede er blevet vedtaget af de større nationer i Eurasien, centreret omkring Kinas politik med *Ét bælte, én vej*, og centreret omkring Ruslands interesse i at organisere en global koalition, med FDR-Stalin/USA-Sovjetunionens koalition til at besejre Hitler og nazisterne under Anden Verdenskrig, som model, med det formål at besejre terrorismens svøbe. Der er nok af muligheder, men det kræver ikke blot en politisk mobilisering, men også en tilgang i vores forestillingsevne, så vi forstår, at vi, som menneskelige væsener, kan forme vores egen, fremtidige skæbne; snarere end at tænke på os selv som ofre, så må vi tænke på en helt anden måde. Og hr.

LaRouche har i løbet af de seneste dage *meget kraftigt* understreget dette princip om menneskets skabende evne, dets kreativitet. Det, der er fuldstændigt unikt for mennesket, er, at det har evnen til at gøre opdagelser, til at skabe ting, der hidtil ikke har været kendt, ikke har været opdaget, og ikke har været udtænkt. Og vi befinder os ved et af disse øjeblikke, hvor det er *afgørende*, at vi opgiver de frygtelige kernefundamenter i denne nuværende, degenererede kultur og endnu engang tænker på at frembringe ægte, videnskabelige genier, på at genoplive vores rumprogram, der altid har været avantgarden af menneskets store opdagelser, i hvert fald i det 20. århundrede.

Vi havde tidligere på dagen en diskussion om en af de store forskere, der var motoren i USA's rumprogram fra sidst i 40'erne og under 50'erne og 60'erne og videre frem, dr. Krafft Ehrlicke, der forstod, at denne form for opdagelsesproces, for at gå der ud, hvor mennesket aldrig før har været, er essensen i, hvad det virkeligt vil sige at være menneske.

Vi må se at komme bort fra snæversynet og række ud efter og gribe dette øjeblik med en absolut, enestående mulighed. Vær ikke bange for farerne, men forstå, at vi kan vinde en afgørende sejr, hvis folk er villige til at tænke på en helt anden måde, og tænke på en måde, som om menneskehedens fremtid netop nu hvilede på dine skuldre.

Ovenstående er et uddrag fra webcastet 'Fireside Chat' den 28. juli, med Jeffrey Steinberg, mangeårig leder i LaRouche-bevægelsen, og efterretningsredaktør for EIR, og hvis indledende bemærkninger til den efterfølgende spørgsmål-og-svar-session ovenstående uddrag er. Webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan høres/læses her: (anbefales). <https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016>

Titelfoto: fra letsgoseit.com, fra portrætsamlingen i The International Aerospace Hall of Fame: den amerikansk-tyske

*rumpionér, Krafft A. Ehricke, født 1918 i Berlin, Tyskland,
død 1984 i USA.*